พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542: ศึกษากรณี ความผิดมูลฐานการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า

นายอนุวัฒน์ จรัสศรีพิบูลย์

เอกัตศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555

หัวข้อเอกัตศึกษา พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542: ศึกษากรณีความผิดมูลฐานการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า

โดย อนุวัฒน์ จรัสศรีพิบูลย์

รหัสประจำตัว 548 62001 34

หลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หมวดวิชา กฎหมายธุรกิจทั่วไป

อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญโญภาส

ปีการศึกษา 2555

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้เอกัตศึกษา นี้เป็นเอกสารในการสอบเอกัตศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ

ลงชื่อ.....อาจารย์ที่ปรึกษา

(ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญโญภาส)

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 3

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 4

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 4

1.4 สมมติฐานของการวิจัย 4

1.5 วิธีการศึกษาวิจัย 5

1.6 ขอบเขตการวิจัย 5

บทที่ 2 การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

2.1 ลักษณะทั่วไปของทรัพย์สินทางปัญญา 6

2.2 สาเหตุที่ทำให้เกิดการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา 9

2.3 ลักษณะกระทำความผิดเกี่ยวกับละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา 10

2.4 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ 11

2.5 กฎหมายการค้าสหรัฐอเมริกา มาตรา 301 พิเศษ 11

2.6 ผลกระทบของการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาต่อการค้าระหว่างประเทศไทยและประเทศสหรัฐอเมริกา 12

2.7 สถิติและสถานการณ์การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย 13

2.8 สถานการณ์ทรัพย์สินทางปัญญา 16

2.9 กฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา 17

2.10 ประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่เกี่ยวกับการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา 18

2.11 คดีอาญาที่เกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา 24

บทที่ 3 การบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

3.1 ความเป็นมาของการฟอกเงิน 28

3.2 วัตถุประสงค์ของการฟอกเงิน 30

3.3 ความผิดมูลฐานตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน 32

3.4 ลักษณะของความผิดมูลฐานที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน 34

3.5 ความผิดมูลฐานต่างประเทศ 36

3.6 การประเมินประเทศไทยโดย FATF 37

3.7 ผลกระทบการบังคับใช้กฎหมายฟอกเงินกับการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา 39

บทที่ 4 วิเคราะห์การกำหนดความผิดการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเป็นความผิดมูลฐานใน พร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

4.1 วิเคราะห์เชิงเศรษฐกิจและภาพการลงทุนประเทศไทย 40

4.2 วิเคราะห์ความจำเป็นการกำหนดความผิดการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา เป็นความผิดมูลฐานในกฎหมายฟอกเงิน 43

4.3 วิเคราะห์ความผิดเกี่ยวกับการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ 45

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ 46

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542: ศึกษากรณี ความผิดมูลฐานการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

เนื่องจาก พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ฉบับนี้มีการกำหนดความผิดมูลฐานไว้เพียง 9 มูลฐาน ซึ่งการบังคับใช้กฎหมายใน พ.ร.บ. ฉบับนี้มีประสิทธิภาพดีขึ้น จำเป็นที่ต้องเพิ่มฐานความผิด เพื่อลดแรงจูงใจผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งในร่าง พรบ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ..... ได้เพิ่มฐานความผิดเพิ่มขึ้นและได้กำหนดให้การปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้าเป็นฐานความผิดในกฎหมายฟอกเงินอีกด้วย

การปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญานั้นจากสถิติกรมทรัพย์สินทางปัญญามีการจับกุมการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ในปี2553ได้ 5,573 คดี และ ปี2554 ได้ 5,396 คดี จะเห็นได้ว่าจำนวนการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญายังไม่น่าเป็นที่พอใจเพราะมีผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมากซึ่งการบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญายังไม่เป็นผลที่น่าพอใจเพราะยังมีการละเมิดอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นคดียอมความกันได้และเงินค่าปรับจากผู้กระทำผิดส่วนหนึ่งเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ อีกส่วนหนึ่งเข้าหลวง (พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537) อีกทั้งผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญาบางรายปล่อยให้มีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเพราะไม่อยากเสียเวลาไปฟ้องร้อง ซึ่งสาเหตุนี้จึงทำให้มีผู้กระทำผิดอยู่และไม่สามารถที่จะลดสถิติการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาให้ลดลงได้ดีเท่าที่ควรและทำให้นักประดิษฐ์หรือผู้คิดค้นหมดแรงจูงใจที่จะพัฒนางานเพราะมีการละเมิด

ปัจจุบันมีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นตัวสินค้า ลิขสิทธิ์, สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า การกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ ผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา ต้องสูญเสียรายได้จากการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคม มีผลต่อการพัฒนาประเทศไทย ทำให้นักลงทุนต่างชาติไม่ต้องการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพราะการบังคับใช้กฎหมายในการปราบปรามและป้องกันการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญายังไม่ได้ผลดี

การเพิ่มความผิดมูลฐานของการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาใน พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเป็นประเด็นที่สำคัญเพราะเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและนำไปสู่ธุรกิจฟอกเงินได้ ซึ่งโดยปกติการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาตามประมวลกฎหมายอาญาจะเน้นพิสูจน์ที่ตัวผู้กระทำผิด/ผู้ละเมิด(ไม่ใช่ตัวทรัพย์) และบทลงโทษที่ไม่รวดเร็ว ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้ผู้กระทำผิด/ผู้ละเมิด คิดว่าคุ้มกับผลประโยชน์ที่ได้จึงกระทำผิดบ่อยครั้ง ซึ่งถ้ากำหนดเป็นความผิดมูลฐาน ใน พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จะสามารถริบทรัพย์สินของผู้กระทำผิดฐานฟอกเงินได้และช่วยป้องกันทำการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งมีทรัพย์สินจำนวนมากเป็นแรงจูงใจ ได้ลดลงและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุน ทำให้นักลงทุนต่างชาติต้องการเข้ามาลงทุนในประเทศไทยซึ่งทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น ทำให้รัฐเกิดรายได้จาก

การจัดเก็บภาษีสินค้าของทรัพย์สินทางปัญญาเพิ่มขึ้นซึ่งสามารถนำเงินภาษีมาพัฒนาประเทศชาติได้อีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- เพื่อศึกษาการบังคับใช้กฎหมาย พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินหลังเพิ่มความผิดมูลฐานการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
- เพื่อศึกษาปริมาณการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
- เพื่อศึกษาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจกับการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
- เพื่อศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับ

- ทำให้เกิดประโยชน์และผลการบังคับใช้กฎหมาย พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟ้องเงินกรณีทรัพย์สินทางปัญญา
- ทำให้ลดการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
- ทำให้ลดอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฟอกเงิน
- ทำให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทย

1.4 สมมติฐาน

การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญานั้นในความผิดประมวลกฎหมายอาญาไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้ดี เนื่องจากการริบทรัพย์ในประมวลกฎหมายอาญามีกระบวนการที่ซับซ้อนและมีข้อจำกัดด้านกฎหมายและขาดความรวดเร็วซึ่งอาจทำให้ตัวทรัพย์ได้แปรสภาพเป็นสิ่งอื่น และพ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา66 วางหลักไว้ว่าการละเมิดให้เป็นความผิดที่ยอมความกันได้อยู่ซึ่งอาจเป็นสาเหตุว่าการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาไม่สามารถป้องกันและปราบปรามได้และยังมีผู้กระทำการละเมิดอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศและทำให้ขาดความเชื่อถือในสายตาของนานาประเทศ จึงสมควรนำมาตรการการฟอกเงินมาบังคับใช้ เพื่อลดปริมาณกระทำความผิดและสร้างความเชื่อถือของนานาประเทศทำให้เป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นที่ต้องเพิ่มฐานความผิด การปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้าเป็นความผิดมูลฐาน ในพร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งจะมีบทลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น เพื่อทำให้ผู้กระทำการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเกิดความเกรงกลัวกฎหมาย โดยเป็นเหตุให้ต้องวิเคราะห์ พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งเพิ่มอำนาจในการบังคับใช้ของการละเมิดทรัพย์สินทาง

ปัญญา โดยผลจากการวิเคราะห์ ทำให้การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาลดลงและเศรษฐกิจของประเทศไทยดีขึ้น

1.5 วิธีการวิจัย

เอกสารฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยการศึกษาวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฟอกเงินและทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งเอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ บทความ และข้อมูลอื่นๆ เพื่อวิเคราะห์แนวทางการบังคับใช้กฎหมายของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ความผิดมูลฐานการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า

1.6 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พศ. 2542 มาตรา 3 (ความผิดมูลฐาน) โดยวิเคราะห์การปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้าที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจประเทศไทย รวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

บทที่ 2

การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

2.1 ลักษณะทั่วไปของทรัพย์สินทางปัญญา

ความหมายของทรัพย์สินทางปัญญา

สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา Intellectual Property Rights หมายถึง สิทธิตามกฎหมายซึ่งได้มีการกำหนดขึ้นอันเกี่ยวกับผลผลิตจากปัญญาของมนุษย์ สิทธินี้เป็นประเภทหนึ่งของทรัพย์สินทางกฎหมายที่ใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้[1]

ทรัพย์สินทางปัญญา คือ อะไรก็ได้ที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น อาจจะเป็นงานเขียน งานประพันธ์ บทเพลง นวนิยาย วัตถุ สิ่งของ สูตรความลับ หรือสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ สิ่งเหล่านี้มีคุณค่าในเชิงพาณิชย์ สามารถแปลงมูลค่าเป็นเงิน[2]

ทรัพย์สินทางปัญญาตามความหมายทั่วไป หมายถึง ผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดจากการลงทุน คิดค้นของมนุษย์ ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรม อันนำมาซึ่งความเจริญต่อสังคม แต่ความหมายในทางกฎหมายแล้วทรัพย์สินทางปัญญา หมายถึง สิทธิตามกฎหมายอันเกี่ยวกับผลงานสร้างสรรค์อันเกิดจากความคิดหรือสติปัญญา[3]

ประเภทของทรัพย์สินทางปัญญาที่สำคัญประกอบด้วย

1. ลิขสิทธิ์
2. เครื่องหมายการค้า
3. สิทธิบัตร

---

[1] รศ.อรพรรณ พนัสพัฒนา. คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์ พิมพ์ครั้งที่ 5, บทนำ

[2] คมน์ทนงชัย ฉายไพโรจน์, กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาฉบับสมบูรณ์ พิมพ์ครั้งที่1, คำนำ

[3] ยรรยง พวงราช, "ทรัพย์สินทางปัญญา ความหมาย ขอบเขต ความเป็นมาและความสำคัญ" วารสารบัณฑิตย์ เล่ม 54 ตอน 1 หน้า 18

ความหมาย

ลิขสิทธิ์

ลิขสิทธิ์ หมายความว่าสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำการใดๆ ตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้น[4]

สิทธิแต่เพียงผู้เดียว ที่จะทำการใดๆ ได้แก่ สิทธิดังนี้[5]

1. ทำซ้ำ หรือ ดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์
2. เผยแพร่งานอันมีลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชน
3. ให้เช่าต้นฉบับ หรือสำเนางานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง
4. ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น
5. อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิตาม 1, 2, 3 โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดหรือไม่ก็ได้

สิทธิแต่งเพียงผู้เดียว หรือที่เรียกว่า Exclusive Rights นี้ หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของสิทธิ ซึ่งในที่นี้คือเจ้าของลิขสิทธิ์นั่นเองที่จะทำการใดๆ ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้[6]

ลิขสิทธิ์ หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใดๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นโดยการแสดงออกตามงานประเภทต่างๆ ลิขสิทธิ์ เป็นผลงานที่เกิดจากการใช้สติปัญญา ความรู้ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะในการสร้างสรรค์งานให้เกิดขึ้นซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งซึ่งมีคุณค่าทางเศรษฐกิจที่ผู้สร้างสรรค์ควรได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย ลิขสิทธิ์ คือรูปแบบของการคุ้มครองสิทธิในทางปัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่งรัฐได้ออกกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์งานในส่วนที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม งานแสดง ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง และอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนด[7]

เครื่องหมายการค้า

เครื่องหมายการค้าเป็นสัญลักษณ์อันมีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบกิจการค้ารายหนึ่งจากผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบกิจการค้าอีกรายหนึ่ง โดยผลิตภัณฑ์ดังกล่าวได้แก่สิ่งใดๆ ซึ่งผู้ประกอบการค้าจำหน่ายให้แก่ลูกค้า ด้วยเหตุนี้ ลูกค้าจึงต้องการสิ่งที่ใช้ในการจำแนก

---

[4] พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2533 มาตรา 4

[5] พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2533 มาตรา 15

[6] รศ.อรพรรณ พนัสพัฒนา, คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์ พิมพ์ครั้งที่ 5, หน้า 25

[7] คมน์ทนงชัย ฉายไพโรจน์, กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาฉบับสมบูรณ์ พิมพ์ครั้งที่ 1, หน้า 17

ผลิตภัณฑ์ของตนเพื่อการตัดสินใจเลือกซื้อ เครื่องหมายการค้าที่ปรากฏบนผลิตภัณฑ์นั้นจึงมีบทบาทในการอำนวยประโยชน์ให้ลูกค้าสามารถใช้แยกแยะผลิตภัณฑ์ของเหล่าผู้ประกอบการค้าต่างๆ[8]

เครื่องหมายการค้า หมายความว่า เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับบริการ เพื่อแสดงว่าบริการที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายบริการนั้นแตกต่างกับบริการที่ใช้เครื่องหมายบริการของบุคคลอื่น[9]

เครื่องหมายการค้า คือ เครื่องหมาย ถ้อยคำ รูปภาพ สัญลักษณ์ใดๆ หรือ หลายสิ่งดังกล่าวรวมกันที่ถูกนำมาใช้โดยผู้ผลิตสินค้า หรือผู้ประกอบธุรกิจการค้า เพื่อที่จะแยกให้เห็นว่าสินค้าหรือธุรกิจการค้า หรือบริการของตน มีความแตกต่างจากสินค้าหรือบริการของบุคคลอื่น หรืออีกนัยหนึ่งหน้าที่สำคัญของเครื่องหมายการค้า คือ การแยกให้เป็นความแตกต่างถึงแหล่งที่มาของสินค้าหรือบริการ[10]

สิทธิบัตร

สิทธิบัตร หมายถึง เอกสารหรือหนังสือรับรองซึ่งหน่วยงานของรัฐออกให้แก่ผู้ที่มายื่นขอจดทะเบียนการประดิษฐ์ และหลังจากที่ได้ทำการตรวจสอบแล้วว่าการประดิษฐ์ที่นำมายื่นขอนั้นเข้าหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ หน่วยงานของรัฐผู้มีอำนาจผู้มีอำนาจในการออกเอกสารก็จะมอบหนังสือรับรองสิทธิในความเป็นเจ้าของการประดิษฐ์ดังกล่าวซึ่งเรียกว่า “สิทธิบัตร” หรือ “สิทธิบัตรการประดิษฐ์”[11]

สิทธิบัตร หมายถึง สิทธิตามกฎหมายซึ่งรับรอง โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐให้แก่บุคคล ซึ่งได้ยื่นคำขอรับสิทธิและได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ โดยสิทธินี้จะให้อำนาจบุคคลดังกล่าวที่จะกีดกันผู้อื่นมิให้กระทำการบางอย่างที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์ภายในกำหนเวลาอันจำกัด[12]

สิทธิบัตร หมายถึง เอกสารของทางราชการที่ออกโดยรัฐบาลเพื่อมอบสิทธิหรือสิทธิพิเศษเพื่อเป็นหลักประกันว่า ผู้ประดิษฐ์หรือทายาทของผู้ประดิษฐ์จะมีสิทธิขาดแต่เพียงผู้เดียวในสิ่งประดิษฐ์ กรรมวิธี ภายในช่วงเวลาที่มอบให้[13]

---

[8] WIPO, Background Reading Material on Intellectual Property, Geneva: WIPO publication 1988 หน้า 145

[9] พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4

[10] คมน์ทนงชัย ฉายไพโรจน์, กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาฉบับสมบูรณ์ พิมพ์ครั้งที่ 1, หน้า 20

[11] ศ.ไชยยศ เหมะรัชตะ, กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา (พื้นฐานความรู้ทั่วไป), พิมพ์ครั้งที่ 2, หน้า 121

[12] จักรกฤษณ์ ควรพจน์, กฎหมายสิทธิบัตรแนวความคิดและบทวิเคราะห์, 2538:หน้า 2

[13] Longman Modern English Dictionary 1976